

VIDIK

LIST ŽUPE SV. VIDA ♦ VIDOVEC ♦ GODINA XV ♦ BROJ 30/2013. ♦ ISSN 1334-6547

LJEPOTA BOŽIĆA

Studen.
Bijela tišina
u pahuljama,
što tope se na dlanu.
Trag koraka
pred vratima.
Na staklu ružu,
ostavio ledeni kist.
Sve je posebno.
Dodir radosti
u znaku Božića.
Spaja se ljepota
neba i zemlje.
Donosi dah
jedne božićne ljubavi.

Antonija Zagorec

Riječ uredništva

Dragi prijatelji, čitatelji našeg župnog lista „Vidik”!

Kao što kaže pjesma u nastavku „Leti vrijeme”, zaista još nam je jedna kalendarska godina na izmaku. I kad razmišljamo o prolaznosti ovoga vremena i ljudskoga života, često se pitamo: „Kamo to zapravo idemo?” Put svakoga vjernika trebao bi voditi prema Bogu, u Nebo. Zato smo za ovaj broj župnoga lista odlučili staviti naglasak na **HODOČAŠĆA** – zemaljsku sliku našeg životnog i vjerničkog puta. Što su to zapravo hodočašća i zašto se ljudi toliko često i s radošću odazivlju na njih, doznat ćete kroz mnoštvo zanimljivih članaka koje smo vam i ovog puta pripremili. Imat ćete priliku bolje upoznati i mnoge naše župljane, koji su iskustva s vjerskih putovanja bili spremni podijeliti s nama. Ona će zasigurno probuditi u vama draga sjećanja ili vas potaknuti da i sami, svojim hodom prema jednom od mnogih svetišta, počastite dragoga Boga.

Božićno je vrijeme. Slavimo Božjega Sina koji se u svoj svojoj slavi i veličini ponizio i postao jedan od nas. Pokazao nam je svojim primjerom kako treba hoditi kroz život, koje puteve izbjegavati, a koje ustrajno slijediti. Nije nas ostavio ni u neznanju, već nam je obećao vječni život kod svojega Oca. Svaki nam novi dan daje priliku da odlučimo krenuti za njim i ostati na tom putu. Iskoristimo ju i u novoj godini koja nam je pred vratima. Nemojmo gledati samo na zemaljske potrebe i vrijednosti koje su prolazne. Uputimo pogled u vječnost i živimo za vječnost! S tim mislima želimo vam svima blagoslovljeno Božić i novu 2014. godinu.

Uredništvo

LETI VRIJEME

Leti vrijeme,
Gegaju se vure,
Kak diridajci
Bižju sekunde.

I sounce grije
I toča curi
Snijeg se zabili.

Megla zazuopra,
Dejžđ se zlijevle,
Špuotaju nas strijele.

Saki čas
Se se spremi
I nazaj
Se se punuvi.

Leti vrijeme,
Mineju lijeta
I nišće nas niš'
Preveč ne pita.

A kaj je vrluga bilu, niš'.

Se je prešlu,
I z nami skupa ustvarili
Zanavijek zginulu.

Paula Brezovec

„**VIDIK**” glasilo za vjersku izobrazbu i aktualnosti župe Vidovec. **Odgovorni urednik:** vlč. Dragutin Bogadi. **Redakcijski kolegij:** vlč. Siniša Blatarić, Jasmina Canjuga, Jurica Canjuga, Martina Cuković, Ivančica Košić Čačić, Zoran Košić Čačić, Dražen Priher, Sandra Priher, Snježana Ptiček, Helena Ris.

Fotografija: vlč. Dragutin Bogadi, Ivica Pozder, Zlatko Smerke. **Adresa uredništva:** Župni ured Vidovec, Trg sv. Vida 6, 42205 Vidovec. **Tel./fax:** 042 741 332. **Web:** zupa-vidovec.hr. Fotografije i rukopise ne vraćamo. Suradnja nije honorirana. Glasilo izlazi periodično. Troškove namirujemo darovima župljana i donatora.

Grafičko oblikovanje i tisk: ZRINSKI d.d., Čakovec

„Hodom častiti“

Po svojoj naravi, čovjek je lutalac. U neprestanu je hodu, uvijek je na putu. Želi upoznavati nove ljude i krajeve, obići nepoznate predjele, doći onamo kamo nije došao, vidjeti što nije video. Gotovo u svim religijama i u svakom razdoblju ljudske povijesti susrećemo sveta mjesta kao ciljeve brojnih posjetitelja, koje nazivamo svetištima. U njima vjernici na poseban način osjećaju Božju blizinu.

Biti na putu, hodočasnik, bitna je oznaka kršćanske vjere, jer hodočašće je put u određeno mjesto, s određenim ciljem u određenom vremenu. Riječ hodočašće složenica je od priroda *hodom* i glagola *častiti*, a znači iskazivati čast i hvalu Bogu svojim hodom i onim što hod sa sobom nosi do svetog mjeseta. Iz duhovne potrebe vjernik traži Boga, k njemu ide, želi se s njime susresti, da bi ga častio, hvalio i slavio, da bi mu se klanjao. To je jedan od najstarijih i najizvornijih oblika pučke pobožnosti. Ljudi žele u svetištu uspostaviti što istinitije zajedništvo s Bogom, a hodočaste najčešće zbog pokore, radi stjecanja oprosta ili molitve za duhovna ili materijalna dobra, zbog zavjeta ili zahvale za uslišanja i primljenu milost. Tako je hodočašće tipičan oblik hoda vjere koji su pozvani proći Crkva i svaki njezin član. Iako naoko izolirani, pojedinci se uklapaju u tijek zajedničkih čina koji ih preko euharistijskog slavlja sjedinjuju s braćom u vjeri i upućuju prema određenoj duhovnoj svrsi. Tako hodočašće nikad nije hod u samoći, već zajedničko kretanje u vjeri koje zблиžava vjernike jer, tko vjeruje nikad nije sam.

Smisao hodočašća i njegova vjerskog značenja s vremenom se mijenjao, ovisno o shvaćanju bogoslovlja, duhovnosti, odnosa između čovjeka i Boga. U doba obnove nakon Drugoga vatikanskog sabora, hodočašća su bila na udaru kritike, da bi nakon kratkog razdoblja ponovno oživjela. Tako ih i suvremeni naraštaj drukčije doživljava od prijašnjih. Neočekivano brz razvoj sredstava društvenog priopćavanja veoma je doprinio povećanju masovnog turizma i pojavi hodočašćenja unutar pojedinih zemalja i u tuđinu. U doba kad se čini da su mnogi oblici vjerskog života u krizi, hodočašća postaju sve popularniji način očitovanja vjere. Dok turizam podrazumijeva odmor od svakodnevice, hodočašće ima kao svrhu susret s Bogom i zajedništvo s njime. Pod utjecajem turizma ono, na žalost, može lako postati luksuzno putovanje, pohod muzeju, zbirci slika ili nabožnih predmeta, jer njegov pokornički značaj često iščezava. Na putovanju se nailazi na toliko zanimljivosti koje hodočasnika izazivaju, poremećuju njegov unutarnji mir, a time i pokornički, oprosni i zavjetni vid hodočašćenja. Kao plod hodočašća, očekuje se stvarno životno svjedočanstvo koje će hodočasnik pokazati u svojoj kršćanskoj zajednici. Hodočašće stoga ne bi smjelo biti neka obveza, nego pohod ispunjen radošću, kamo svi idu iz želje

za susretom s Bogom i braćom. Ono je slavljenje svoje vjere. Zato je kršćanin pozvan da ga obavi u skladu s tradicijom i s vjerničkim osjećajem.

Prvi važan dio hodočašća je njegova priprema vezana uz vrijeme, mjesto i svrhu. Putovanje do svetišta zahtijeva od duhovnika i njegovih suradnika dosta pastoralne osjetljivosti, jer je to neposredna i izravna priprava na događaj toliko iščekivan s nestrpljivošću i radošću. Neizostavan dio pripreme po dolasku je pristupanje sv. ispovijedi jer pomiren s Bogom i bratom, čovjek iznova nalazi mir u svojoj duši i spokoj u svome srcu. Vrhunac hodočašća u neko svetište ostvaruje se u susretu oko zajedničkog stola, oltara. Misno slavlje glavni je dio, središte čitave pastoralne djelatnosti svetišta. Osim liturgijskih slavlja, hodočasnici mogu sudjelovati i u nekoj od pučkih pobožnosti koje se obavljaju u svetištu poput križnog puta, molitve krunice, a jedan od važnijih hodočašničkih pobožnih čina je sudjelovanje u procesiji ili ophodu koji se najčešće održava sa svetim likom koji se u dotičnom svetištu na poseban način časti. Ophod priziva hodočasniku u svijest da je i njegov život na zemlji put prema nebeskoj domovini. U svetištu hodočasnik nalazi

i trenutak za osobnu molitvu i pobožnost. I obilaženje oko svetog lika, nerijetko boso-nogo ili na golim koljenima, jedan je od pobožnih čina. Sveta slika ili kip, naime, redovito se postave na prikladno mjesto, a hodočasnici polako kruže okolo izgovarajući nečujno svoje uobičajene molitve. U nekim krajevima gotovo je neizostavan pobožni čin doticanje svetog lika ili predmeta koji se u nekom svetištu štuje.

Tim činom hodočasnik iskazuje svoju želju da dio dobrote i svetosti dotičnoga prijeđe i na njega samoga te u njemu zauvijek ostane. Nerijetko hodočasnik u svetištu u koje je došao ostavlja raznovrsne darove. Donosi ih najčešće kao znak svoga zavjeta. Zavjetni darovi najčešće su kamene ploče s ispisanim naznakom čuda i izraza zahvalnosti nebeskom posredniku kojemu se za zagovor utekao. Po završetku na nekim svetim mjestima moguće je vidjeti vjernike kako izlaze iz svetišta licem okrenutim prema svetom liku ili predmetu u znak osobita poštovanja prema dotičnim svetinjama.

Iako se hodočasnik rastaje sa svetištem, njegovo hodočašće po povratku kući zapravo ne završava. Ono se nastavlja i dalje traje u sjećanju. Na to posebno potiču uspomene nabavljenje kraj svetišta, doživljaji s putovanja i boravka u svetištu pa i konkretna uslišanja i isprošene milosti. Sve to potiče hodočasnika da o tome priopovijeda i drugima, osobito u obiteljskom krugu i time potiče na ponovno hodočašće i očuvanje hodočašničke tradicije.

*Pripremio: Zoran Košić Čaćić,
prema knjizi fra Petra Lubine „Vodič marijanskem Hrvatskom“*

Kršteni

Dalija Gredelj, kći Predraga i Ivane r. Sekačić-Matišak, rođ. 13. 02. 2013., kršt. 17. 8. 2013.

Patrik Stjepan Pomper Potočnjak, sin Nikice i Valentine r. Potočnjak, rođ. 27. 5. 2013., kršt. 14. 7. 2013.

Kršteni

- Rajna Žurić, kći Maria Žurić i Marije Gužvinec, rođ. 19. 12. 2012., kršt. 22. 06. 2013.
- Hana Canjuga, kći Gorana i Marijane r. Gerbus, rođ. 26. 9. 2012., kršt. 29. 6. 2013.
- Mateo Posavec, sin Maria i Danijele r. Presečki, rođ. 26. 3. 2013., kršt. 20. 7. 2013.
- Katja Medved, kći Miroslava i Petre r. Šumiga, rođ. 27. 3. 2013., kršt. 27. 7. 2013.

Leon Zavrtnik, sin Marka i Ivane r. Klasta, rođ. 30.8.2013. kršt. 16.11.2013.

Nika i Teo Ljubek, djeca Predraga i Marijane r. Tomiša, rođ. 20. 6. 2013., kršt. 19. 10. 2013.

Emili Lisičak,
kći Gorana i Kristine
r. Canjuga,
rođ. 04. 10. 2012.,
kršt. 17. 8. 2013.

- Ivano Križanec, sin Tomice i Anice r. Blažeković, rođ. 08. 12. 2012., kršt. 17. 8. 2013.
- Dita Kuzminski, kći Gorana i Margarete r. Posavec, rođ. 14. 6. 2013., kršt. 17. 8. 2013.
- Fran Cafuk, sin Tomice i Marine r. Boltižar, rođ. 12. 7. 2013., kršt. 15. 9. 2013.
- Bartol Babić, sin Romana i Tanje r. Kocijan, rođ. 19. 02. 2013., kršt. 19. 10. 2013.

Vjenčani

Andrija Škić i Željka Ister,
19. 10. 2013.

Goran Lisičak i Kristina Canjuga,
17. 8. 2013.

Petra Melnjak i Bojan Bačan,
30.8.2013.

Damjan Zagorec i Sanja Ormuž,
13. 7. 2013.

Tihomir Kuček i Sanja Bistrović,
26. 10. 2013.

Tomislav Ister i Sandra Melnjak,
08. 6. 2013.

Darko Pintarić i Lidija Tomašić,
20. 9. 2013.

Nikola Filipović i Melita Kocijan,
14. 9. 2013.

Zoran Košić i Ivančica Čačić,
25. 5. 2013.

Vjenčani

Petar Zorec i Maja Kocijan,
22. 6. 2013.

Vjenčani

Igor Balentović i Ana Harambašić, 06. 7. 2013.
Josip Užar i Tatjana Papec, 03. 8. 2013.
Tomica Križanec i Anica Blažeković, 17. 8. 2013.
Andželko Lončar i Tihana Posavec, 14. 9. 2013.
Dejan Strmečki i Romana Kundija, 14. 9. 2013.
Mario Grđan i Veronika Težak, 05. 10. 2013.

Starija mješovita skupina, DV Škrinja

UMRLLI

Stjepan Novak, Zamlača (1953.-2013.)
Milan Pozder, Gojanec (1949.-2013.)
Ljubica Fotez, Nedeljanec (1946.-2013.)
Andžela Simon, Zamlača (1931.-2013.)
Antun Zagorec, Nedeljanec (1929.-2013.)
Mira Blažeković, Nedeljanec (1936.-2013.)
Josip Gazdek, Cargovec (1929.-2013.)
Božica Ozmec, Cargovec (1978.-2013.)
Stanislav Novak, Nedeljanec (1956.-2013.)
Marta Tomiša, Zamlača (1934.-2013.)
Katarina Navoj, Krkanec (1935.-2013.)
Marija Melnjak, Gojanec (1928.-2013.)
Kruno Čanjevac, Nedeljanec (1970.-2013.)
Marija Vizjak, Gojanec (1923.-2013.)
Ivan Kliček, Cargovec (1928.-2013.)

Doroteja Stanić, Nedeljanec (1938.-2013.)
Petar Koritar, Gojanec (1953.-2013.)
Dragutin Stipan, Prekno (1933.-2013.)
Marija Ljeljak, Budislavec (1932.-2013.)
Zvonimir Presečki, Budislavec (1936.-2013.)
Stanko Siljak Banek, Papinec (1957.-2013.)
Josip Medved, Nedeljanec (1950.-2013.)
Božena Canjuga, Budislavec, (1963.-2013.)
Josip Posavec, Zamlača (1956.-2013.)
Katarina Horvat, Svibovec Podravski (1931.-2013.)
Josip Lajtman, Cargovec (1940.-2013.)
Drago Cafuk, Vidovec (1935.-2013.)
Milka Stipan, Vidovec (1937.-2013.)
Katarina Minđek, Vidovec (1935.-2013.)
Amalija Svačko, Cargovec (1917.-2013.)
Franjo Flajšek, Zamlača (1931.-2013.)
Ivan Tomašić, Nedeljanec (1955.-2013.)
Josip Cafuk, Vidovec (1954.-2013.)

Oproštaj od vlc. Nevena Blažona nakon sv. mise u Nedeljancu

Starija mješovita skupina,
DV Škrinja

Putniče, zastani

Prođete li selima Hrvatskog zagorja primijetit ćete mnoštvo raspela podignutih uz puteve, na raskršćima pa i u dvorištima kuća. Naši su stari, u vremenima dok se većinu poslova obavljali pješice, često zastajali pred raspelima u kratkome odmoru, trenutku molitve na putu prema odredištu, nekoliko minuta u razmišljanju pred Raspetim. Rijetko tko bi prošao pored raspela, a da se ne bi barem poklonio, ili pak skidanjem kape u hodu iskazao svoje poštovanje.

Različiti su razlozi za podignuća takvih obilježja, od zagovora, zahvala za dobra, do spomena na neki događaj, a obično bi ih zajedničkim snagama i sredstvima podigli mještani sela. Ove godine jednom je takvom suradnjom podignuto i raspelo u (Novom) Vidovcu. Na inicijativu vjernika naše Župe i Župnog vijeća pokrenuta je izgradnja, te je uz pomoć sumještana i naših vrijednih obrtnika u dvorištu obitelji Šafar podignuto još jedno mjesto duhovne okrepe u Župi Vidovec. Kao iskreni vjernici zahvalimo svim tim dobrom ljudima, kao što naš župnik Dragac voli reći „barem jednim amenom”, a kada budemo prolazili pokraj raspela siđimo na trenutak sa vrtuljka vremena na kojem sví

skupa bjesomučno jurimo i barem kratko zastanimo pred Supatnikom na križu.

U zahvalu za primljena dobra nemojmo dozvoliti da naša raspela ostanu zaboravljena i neuređena. Brinimo o njima ne samo o blagdanima, već svakodnevno. Ta i Otac naš bdije nad nama danonoćno.

Uredništvo

„Zahvalan sam Onome koji mi dade snagu“

Hvaljen Isus i Marija, dragi mladi, sestre i braću u Kristu Isusu, obično kada želimo pogledati što je bilo na početku, potrebno je prevrtjeti film svog života. Stoga ja neću započeti od samog početka već ću krenuti iz ovog početka prema drugom početku. Naš život i nije ništa drugo nego koračati od jednog početka prema drugom.

Na vašu žalost ili sreću i ove godine ste dobili novog župnog vikara. Biskupovim dekretom moja služba je započela 21. kolovoza 2013. godine. Došao sam ovdje bez svećeničkog iskustva, kao mladomisnik koji je zaređen po

rukama varaždinskog biskupa Josipa, 22. lipnja 2013. godine, a mladu misu imao sam u svojoj župi Sv. Ivana Krstitelja, Koprivnički Ivanec, 30. lipnja 2013. godine.

Kao đakon u Svetom Iliju imao sam prilike upoznati ovaj kraj, tako da mi nije bilo posve nepoznato doći ovdje. No, ipak svaki novi početak je težak i potrebno je vrijeme dok se ljudi ne priviknu na tebe i ti na njih.

Pokušat ću biti što iskreniji, da me barem

ovim pismenim putem upoznate kao osobu koja je svoj život odlučila posvetiti Bogu, služeći Njemu u braći ljudima kojima me On šalje.

Moj dolazak u Nadbiskupijsko bogoslovno sjemenište u Zagrebu zbio se 2007. godine. Tog jesenskog dana kada sam nekako s tugom u srcu napustio obiteljski dom, gledajući svoju majku kako se teško opršta, a otac je bio negdje na putu. Iako Koprivnica nije daleko od Zagreba, ono što je ipak predstavljalo daljinu je fizička odsutnost od mjesta gdje si bio odgajan, rastao, stjecao prijatelje, planirao svoju budućnost, a onda samo odjednom trebaš sve ostaviti i krenuti novim početkom.

S svojih 28 godina imao sam već iza sebe poslovnu karijeru, ako se to može tako nazvati. Mogu reći da sam imao siguran posao, budući sam imao vlastiti ugostiteljski obrt i materijalno mi ništa nije nedostajalo.

Radeći svoj ugostiteljski posao kao konobar, a u nekim trenucima i kao kuhar stekao sam vještinu pripremanja jela i posluživanja. Ali, za svaki posao koji čovjek obavlja treba postojati i neko unutarnje zadovoljstvo, da budeš ispunjen radošću i srećom zbog onoga što činiš.

Ispočetka, budući da sam već bio završio ugostiteljsku školu za konobara, prihvatio sam to zanimanje kao nešto na čemu ću graditi svoju budućnost. Kao i svaka mlada osoba ono što je novo to ti je i zabavno tako dugo dok u tome uživaš i dok te to ispunjava.

Jesam li sebe vidio kao svećenika dok sam završavao srednju školu?

Promatrajući danas mlade, slušajući njih, kao da gledam sebe u tim godinama kada su se tek počeli nazirati obzori

smisla mog života. Što bih ja zapravo htio biti, što je to što mi u životu može donijeti radost, sreću, zadovoljstvo, napisljetu ljubav?

U osnovnoj školi razmišljao sam i maštao o mnogo čemu. Dok sam polazio više razrede osnovne škole želio sam biti arheolog ili astronom. Htio sam istraživati prošlost i budućnost. Fascinirao me pogled u ljetnim toplim noćima na zvjezdano nebo, na bezbroj svjetlučavih objekata koji čine na nebu predivnu očaravajuću sliku. Pitao sam se tada tko je Tvorac svega toga? Iako sam iz vjerouauka učio da je Bog Stvoritelj neba i zemlje, slika Boga mi je tada još bila nekako nejasna.

Ali nekako već tada iz dubine mog srca znala je isplivati na površinu slika o tome kako Isus poziva mene i svojom rukom pokazuje da idem za njim. Često sam razmišljao kasnije o toj slici, ali nisam se usudio pomisliti da bih ja jednog dana mogao postati svećenik.

Nisam tada još bio dovoljno sazriuo niti u vjeri, a niti u svom djetinjem prosuđivanju stvari.

Sjećam se dok sam još kao desetogodišnjak polazio na župni vjerouauk i redovito ministirao, kako sam se znao diviti svom župniku i njegovoj samoj pojavi koja je u meni budila strahopštovanje, a s druge strane raspirivala maštu gledajući sebe pred oltarom namjesto njega.

Jedno malo zrnce sjemena vjere koje je bilo sijano u tih mojih prvihs desetak godina je palo među trnje i ugušilo se, drugo je rastjerao vjetar, treće je palo na kameni tlo i osušilo se, a ono koje je palo na plodno tlo čekalo je dan kada će prokljati i niknuti.

To plodno tlo već u utrobi moje majke sam Bog je pripremio i prije nego sam ugledao svjetlo dana, Njemu je već sve bilo poznato; svi moji krivudavi putovi, moji planovi i želje. I dok je On strpljivo čekao hoću li mu odgovoriti, ja sam mu poput Jeremije odgovarao; ne umijem govoriti: dijete sam.

Kako sam se na kraju odlučio za svećenički poziv? Bilo je to jedne zime nakon Božića u mojoj dvadeset i šestoj godini, kada sam nakon dugih godina razmišljanja i preispitivanja kroz molitvu tražio odgovor; poziva li me zaista Gospodin?, napokon zadobivši konačan odgovor (predugo bi bilo da sve to pišem) rekao sam: „Evo me, idem kamo me ti šalješ!”

HVALA, BOG ĆE VAM PLATITI

Ovim putem hvala svim dobrim ljudima koji svojom darežljivošću pomažu okititi našu župnu crkvu u Vidovcu i pastoralni centar u Nedeljancu. Također, hvala svima koji se brinu za naše križeve u selima i polju. Ako je čovjek nezahvalan, dragi Bog nije. On će vam to sigurno višestruko vratiti.

Najteže mi je bilo to priopćiti roditeljima, koji i nisu bili oduševljeni mojom odlukom. Unatoč tome i bez njihove potpore, ohrabren Isusovim riječima: „Ne boj se, jer ja sam s tobom”, okrenuo sam novu stranicu i zakoračio na novi put.

Sam od sebe nikad ne bih donio tu odluku, jer sam se smatrao nedostojnim tog poziva. A također sam se bojao da zbog svojih slabosti i grijeha ne bih iznevjerio Gospodina, koji me pozvao.

U jedno sam samo siguran da nisam ničim posebno talentiran i da sve što sam dosada dobrogao jest zahvaljujući Isusu Kristu koji mi je po Svetom Duhu pružao svoju pomoć.

Na samom kraju bih uputio poruku mладима. Isplati se vjerovati Isusu, jer na kraju On je taj koji pobjeđuje. Sa njime si ti uvijek pobjednik, pa i onda kada ti se ponekad čini da si izgubio ili propustio nešto od ovoga svijeta, znaj da u Njemu mnogo više dobivaš. Možda nećeš dobivati u školi samo petice, možda nećeš imati puno novaca, možda nećeš dobiti najbolji posao, možda nećeš imati puno prijatelja, možda nećeš upoznati najljepšu djevojku ili mladića, možda ti se neće ostvariti svi lijepi snovi. No, ono što ćeš dobiti, nadmašit će sve što sam nabrojio, jer samo On može ti obećati da te nikad neće napustiti i da ćeš u Njemu uvijek pronaći mir, radost i ljubav.

Ako se i tebi ponekad javi slika Isusa koji te poziva da ideš za njim, skupi hrabrosti i odvaži se poći za njim.

Sve župljanke i župljane radosnog srca pozdravljam, a posebice se zahvaljujem vlč. Dragutinu što dijeli zajedno sa mnom svoju svećeničku službu. Poslan sam u vašu župu da izvršim volju onoga koji me poslao i nadam se da će zajedno s vama moći dovršavati Njegovo djelo. Za kraj mogu samo ponoviti riječi apostola Pavla:

Zahvalan sam Onome koji mi dade snagu – Kristu Isusu, Gospodinu našemu – jer me smatrao vrijednim povjerenja, kad me u službu postavi. (1Tim 1,12)

Svima želim blagoslovjen i radostan Božić, a Bog Otac po zagovoru svetog Vida neka blagoslovi ovaj kraj, župu i da kao zajednica rastemo u ljubavi Kristovoj moleći zajedno s Djenicom Marijom jedni za druge.

Siniša Blatarić, župni vikar u Vidovcu

Marija, Kraljica Jadrana

Trsat, najstarije hrvatsko marijansko svetište nalazi se na 135 m visokoj stijeni. Prema legendi koju su zapisali Bartol Kašić i Franjo Glavinić, 10. svibnja 1291. na trsatskom brežuljku na ledini se pojavila nazaretska kućica sv. Obitelji. Kako kaže predaja, poraženi su križari pri povlačenju iz Palestine potkraj 13. st. uz pomoć anđela prenijeli na Trsat kuću Isusa, Marije i Josipa. Kuća je na Trsatu bila nešto više od 3 godine, da bi 10. prosinca 1294. na krilima anđela odletjela u talijanski grad Loreto, pokraj Ancone, gdje se i danas štuje. Katolici stoga trsatsko svetište štuju kao hrvatski Nazaret. Knezovi Frankopani su na Trsatu na istome mjestu podignuli kapelicu, koja uskoro postaje hodočasničko mjesto. Iz Bosne na Trsat pozivaju franjevce kao čuvare svetišta i grade im samostan.

Od polovice 14. st. na Trsatu se štuje čudotvorna slika Majke Božje imena „Majka milosti”, a autorstvo se prema predaji pripisuje sv. Luki Evanđelistu. Sliku je, naime, kao zamjenu za izgubljenu nazaretsku kućicu poslao papa Urban V. 1367. godine. Zbog štovanja koje joj je iskazivano, slika je okrunjena krunom od pravoga zlata 8. rujna 1715. godine, a svečanost njene krunidbe se održala pod pokroviteljstvom Hrvatskog sabora.

Bila je to prva Marijina slika izvan Italije koju je dao okrunuti neki papa.

Sveti Otac već u 15. st. dopušta poseban oprost onima koji ju pohode. Slika se i danas cjeni zbog milosti koju po njoj dijeli Marija svojim štovateljima, a nalazi se u oltarskom prostoru svetišta koje je u 17. st. izgrađeno po dimenzijama nazaretske kućice u Loretu. Iz crkve se iznosi prilikom raznih procesija, kao npr. na blagdan Gospe Trsatske ili Velike Gospe.

Ovogodišnji mali hodočasnici

Čudotvorna slika „Majke Milosti“ izrađena je na cedrovoj dasci i podijeljena na tri polja. U sredini je Marija koja doji - hrani Isusa. Marijin blagi pogled usmjerjen je prema Isusu, ali i prema nama koji ju gledamo. Isus premda je dijete, ima ozbiljno lice i podiže ruku za blagoslov. Marija, koja je rodila Isusa pruža ga nama. U gornjem redu prikazani su najvažniji događaji iz povijesti spasenja: Utjelovljenje i Otkupljenje. Lijevo je prikaz Navještenja u Nazaretu. U desnom gornjem kutu prikaz je Isusa koji umire za nas na križu u Jeruzalemu i daje nam Mariju za Majku. U donjem redu prikazani su svjedoci Crkve. Desno su sv. Petar, sv. Ivan i sv. Pavao, apostoli.

S lijeve strane su vjerojatno sv. Nikola, sv. Bartol i sv. Stjepan, đakon.

U 16. st. dao je Petar Kružić podići 128 stuba koje vode od obale do svetišta, zahvalivši tako Gospu na pobjedi nad Turcima kod Klisa.

Trsatsko svetište postalo je zavjetište i proštenište.

I naša župa svake godine organizira hodočašće u trsatsko svetište. Hodočasti se obično subotom, tjedan dana prije blagdana Velike Gospe. Ove godine, unatoč nepovoljnoj vremenskoj prognozi i najavljujanom nevremenu, na Trsatu dočekalo toplo ljetno jutro i neopisiv mir. Posebno me se dojmila pobožnost Križnog puta te misao da svaki naš pad nije samo pad, već prilika za novi početak. Tijekom zajedničkog misnog slavlja hladila nas je lagana bura, a kad su najmlađi hodočasnici upitno gledali u nebo i nadali se kupanju u Crikvenici, na nebnu je zasjalo sunce. Tog dana doista na svakom koraku mogli osjetiti koliko nas Bog ljubi.

Pripremila: Jasmina Canjuga

Romar Pero

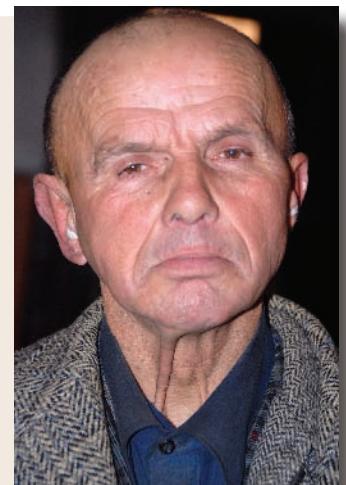
Kad bismo morali izračunati zbroj prijeđenih kilometara koje Pero „ima u nogama“, to ne bi bio nimalo lak zadatak.

Naime, za one koji ga slučajno ne poznaju, napominjem da Pero svukud pješači. I to čini s neizrecivom lakoćom.

Jednom sam ga upitala kako ima volje pješačiti u udaljena mjesta na proštenje, a on je samo odmahnuo rukom i kazao da mu to nije nimalo teško. Jednostavno krene „nogu pred nogu“ i ne razmišlja previše hoće

li stići za sat ili dva. Noge ga, kaže, još dobro služe pa ako Bog da pred njim su još mnoga hodočašća.

Pero zna za svako proštenje u okolici, od Vinice, Maruševca pa sve do sv. Roka u Druškovcu. Sve ga to zanima, voli ljude oko sebe i čini se da svakog poznaje. Uvijek se nađe neka dobra duša pa ga počasti gumištom, a onda opet „put pod noge“ i istim putem natrag. Često mi zna pripovijediti dogodovštine s proštenja, koliko

ljudi je bilo, koliko svećenika je „služilo misu”... I vidim da ga sva ta nova lica, nova mjesta, toliko toga za vidjeti i doživjeti posebice veseli.

No, nisu samo proštenja ono što Peru zanima. Malo je onih koje Pero nije otpratio do posljednjeg počivališta s križem u ruci. „To ti je meni kak služba” – rekao mi je jednom. I zaista, taj posao obavlja mirno i ozbiljno. Zna proceduru, rekli bismo.

Sjećam se, jednom je došao do nas sav usplahiren i skoro kroz suze je upitao je li istina da više neće moći nositi križ kod ukopa pokojnika. Naime, mjesni fakini u krčmi su ga uvjerili da će ubuduće to činiti službene osobe. Naravno, to se nije dogodilo pa je Pero još i danas kod svakog ukopa. No, u rijetkim slučajevima se dogodi da obitelj već unaprijed dogovori nekog drugog za nošenje križa pa je naš Pero jako žalostan. Ili, ako izostane novčana nagrada tad

Pero, onako obješenjački zna izjaviti „Sigurno je pokojnik se sobom odnesel”!

O, znamo mu se itekako nasmijati. Poznati su njegovi ispadi bijesa kad se satovi pomiču unaprijed ili unatrag. Tad je uvjeren o postojanju međunarodne zavjere pa mu izlete i neprimjerene riječi.

No, Pero je u stvari velika dobričina i čovjek širokog srca. Neće nikog odbiti ako treba donijeti nešto iz trgovine ili ljekarne. Često ide i nekoliko puta do središta Vidovca, ponekad i samo da vidi je li koja osmrtnica na oglasnoj ploči. Pa i našem župniku Pero voli donijeti Glas koncila i druge vjerske tiskovine s pošte.

Tako eto živi Pero – dobar čovjek, putnik – romar...

Na tom životnom putu nek mu Bog podari zdravlja pa da tako služeći stigne na cilj.

Katarina Posavec

Hodočašća bake Tonke

Vjerovali ili ne, ali u našem vidovečkom kraju živi prava rekorderka po broju prijeđenih hodočasničkih kilometara. Naša rekorderka, Antonija Košić zvana Tonka, rođena je na sam Božić, 1933. godine u Cargovcu, gdje i danas živi. Iako joj se bliži osamdeseti rođendan, još uvijek rado uređuje vrt, hrani svoje kokice, peče kolače i uvijek nađe neki posao u kući. Iako se mogla školovati, veća zanimacija joj je bio rad na polju, tako da je već sa nekih 10 godina orala s kravama. Uдовica je, ali joj život upotpunjuju njezine kćeri, zetovi, a posebnu joj radost čini četvero unučadi i čak šestero praprušadi.

Ono što je posebna strast baka Tonke jesu hodočašća puna vjere, ispunjena duhovnim mirom i blagoslovom. Sa svojih sedam godina krenula je pješice na svoje prvo hodočašće na Mariju Bistrigu. Nekad nije bilo toliko prijevoznih sredstava pa se išlo pješice. Pješaćila je baka Tonka na Mariju Bistrigu negdje do svoje pedesete godine, a nije odustala od pješačenja čak i onda kada je bila trudnica. No, nije ona rekorderka samo po pješačenju na Mariju Bistrigu, već i zbog svoje hrabrosti što se usprkos bolesnoj nozi uputila na hodočašća u Lurd, Fatimu, Poljsku, Ukrajinu pa čak i daleki Izrael.

Njezin put prema nešto udaljenijim hodočašćima započeo je slučajnim oglasom hodočašća u Lurd. Tako je na svoje prvo hodočašće u Lurd krenula 1998. godine i tom prilikom upoznala organizatora koji ju je uvek rado poticao na druga hodočašća. Kaže baka Tonka da joj je poseban doživljaj procesija bolesnika s Presvetim kao i večernja procesija. Okupala se baka i u svetoj lurdsкоj vodi gdje je na red čekala satima pa se čak sa svojom prijateljicom izgubila. Neznajući jezik bilo je teško, ali se našao dobar čovjek iz Hrvatske koji ih je usmjerio na njihovo odredište. Godine 2004. u Lurd je bilo 18 ljudi iz naše župe, a velečasni Dragutin je služio misu u špilji. Zadnji put kada je posjetila Lurd, bilo je 2011. godine i to je bilo njezino jubilarno deseto hodočašće, na kojem je

kupila deset butelja vina kojima je počastila svoje bližnje.

Osim u Lurd, baka Tonka je bila i dva puta u Fatimi. Sjeća se večernje procesije s Marijinim kipom kojeg nose samo muškarci, a u Marijinoj kruni se nalazi metak koji je izvaden iz tijela blaženog pape Ivana Pavla II. Dva puta je posjetila Poljsku, tako da je bila u Krakovu, Wadowicama, a posjetila je i logor Auschwitz. Išla je baka Tonka

U crkvi sv. Katarine u Betlehemu

i u Ukrajinu, i to dva puta, mada kaže da su joj тамо neki „čudni sveci“ pa nije kupovala njihove sakralne predmete, ali je zato donijela doma babušku i kozak.

Nakon pješačenja, vožnji autobusom napravila je baka Tonka i veći korak, avionska tura Ljubljana – Tel Aviv. Tako je njezino prvo hodočašće avionom bilo u Svetu zemlju, 1999. godine. Tom hodočašću prethodili su neki nemili događaji. Vjerljivo greškom, zaboravili su joj javiti, da se na put kreće ranije. Sva sreća da je bila spremna jer bi joj to hodočašće propalo kao i novac koji je uplatila. Upravo je oprala kosu i krenula frizerki kad ju na telefon

zovu i pitaju gdje je ona jer su svi već u autobusu. U onoj brzini uzela je stvari i s mokrom kosom izašla na hladan zrak pri čemu se razboljela i dobila visoku temperaturu. Usprkos tome izdržala je put, ali kaže da nije na najbolji način doživjela Svetu zemlju upravo zbog bolesti. Naravno, baka Tonka krenula je drugi put u Svetu zemlju 2002. godine. Ovog puta s njom je išla i njezina kćerka koja je također prisustvovala mojem razgovoru s bakom Tonkom. Kaže baka: „Ne zmislim se ja baš, ja sam znam da sam bila, ovo ostalo zabim“, pa je zato pozvala kćerku da ju podsjeti, mada puno se toga baka sjeća.

Ovoga puta Betlehem je bio granatiran pa je bilo veliko osiguranje, ali usprkos tome vidjele su najvažnije kulturne spomenike toga kraja. Osim Betlehema, mjesta rođenja Isusova, bile su u Nazaretu, Getsemanskom vrtu, Maslinskoj gori, rijeci Jordan, Genezaretskom jezeru, Kafarnaumu, Kani Galilejskoj, a posebno ih se dojmila cvijećem okružena Betanija. Po uskim ulicama starog grada Jeruzalema, sudjelovala je baka Tonka u kalvariji noseći križ kroz jednu postaju. Kako su uske ulice grada meta za lopove, „sredila“ je baka i lopova. Naime, videći kako jednoj ženi iz njihove grupe uzima novac, primila ga je za obje ruke i tako ga spriječila u njegovom naumu. U Jeruzalemu se ima mnogo toga za vidjeti, znajući da se hoda po mjestima kuda je koračao i sam Isus, ovo hodočašće baka Tonka uvrštava u njezino najljepše hodočašće.

Osim značajne kulturne baštine, vrijednih sakralnih građevina, poput Zida plača, Kapele bičevanja, Isusovog groba, Crkve usnuća Blažene Djevice Marije, dvorane Posljednje večere i drugog, Izrael je također mjesto na ko-

Noseći križ na kalvariji ulicama starog Jeruzalema

Među bananama u Izraelu

jem se jako fino jede. Razni umaci, beskvasnici, kruh, Petrova ribica, svijetlina kao njihov specijalitet, samo su neka jela koja su ih se posebno dojmila. Ono što je važno spomenuti jest da je baka Tonka zaplivala i u slanom Mrtvom moru. Sveta zemlja je se toliko dojmila da je tamo rekla: „Ako tu umrem, doma me ne peljate.“

Ima još tu mnogo toga što je baka Tonka posjetila. Hodočasti u Ludbreg, Đakovo, Karlovac, Trsat, bila je i u Marijanskom svetištu u Austriji, Mađarskoj, bila je u Međugorju, svetištu Majke Božje od Krasna na Velebitu, a također i u Krapini kad se tamо hodočastilo. Rim je posjetila 1998. godine u sklopu zahvalnog hodočašća Varaždinske biskupije koje je predvodio pokojni biskup Marko Culej. Na hodočašća ide sa svojim prijateljicama ili sama pa onda mnogo ljudi upozna tako da joj je uvijek lijepo. Sve je to isfinancirala sama, „šparajući“, mada napominje da su joj za njezino prvo hodočašće u Lurd pomogle osobe iz njene obitelji.

Kaže baka Tonka da je imala mnogo zavjeta, a neke molitve su joj uslišane. Na moje pitanje gdje pronalazi najveći duhovni mir, odgovara da je to Lurd, u spilji pred kipom Gospe Lurdske.

Mislite li da je njezinim dalekim hodočašćima kraj? E, pa baka Tonka se slijedeće godine sprema opet u Lurd. Osobno joj želim da joj dragi Bog dade snage da pođe i na svoje jedanaesto hodočašće u Lurd. Živjela bako, sretan Vam Božić i 80. rođendan!

Martina Cuković

ZASTANIMO I ODMORIMO SE

Svakovrsna jurnjava koja sve nas zahvaća u većoj ili manjoj mjeri onemogućava nas da dobro vidimo ono što se događa u nama i u onima koji nas okružuju. Zato je potrebno zastati, odmoriti dušu i tijelo.

Hodočašća su lijepa prigoda za odmor duše i tijela, to je ujedno zahvalnost Bogu za dar nečega učinjenog. Za vrijeme hodočašća imamo više prilika prepoznati Božje darove u sebi i u svijetu koji nas okružuje.

U našoj župi nekako je najviše razvijena marijanska pučka pobožnost. Dokaz su tome hodočašća tijekom godine u marijanska svetišta - Mariju Bistrigu, Trsat, a hodočasti se i u nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu, kao i u Ludbreg-Predragocjenoj Krvi Kristovoj, a ponekad i Trški vrh i Lurd.

Za starije i bolesne romare naše župe organiziramo dva hodočašća tijekom godine koja su za njih ujedno organizirana i na nivou Zagrebačke i naše Varaždinske biskupije. U šestom mjesecu je to hodočašće u Mariju Bistrigu i zadnju nedjelju u osmom mjesecu u Ludbreg. To je prigoda da izvršimo svoje zavjete Majci Božjoj i Predragocjenoj Krvi Kristovoj, iznesemo svoje molbe, svoje patnje, bolesti, poteškoće u svojoj osobnoj molitvi kao i zajednički upu-

timo molitve za zagovor za sve one koji su vrlo rado hodočastili, ali zbog svoje teške bolesti ili prikovanosti uz krevet to više nisu u mogućnosti. Dan hodočašća je posebno radostan dan za naše drage bolesnike. Krećemo sa dva autobusa u kojima odzvanja zajednička pjesma i molitva.

Vrhunac hodočašća je slavljenje sv. mise, koja uvijek daje novu snagu, ohrabrenje. Koliko je lakše nositi križ bolesti, ako ga povjerimo Kristu Patniku. Iza sv. mise – duhovne okrepe slijedi okrepa tijela – zajedničko druženje uz ručak, a ujedno obavezno prisjećanje na mlade dane kada se pješačilo i hodočastilo tri dana, a ne kao sad par sati... Iza ručka je Križni put, a onda povratak kućama. Ta žrtvica hodočašćikog dana svima donosi puno radosti.

Na kraju kličemo: „ovo je dan što ga učini Gospodin... Hvala dragom Bogu na ovom susretu i svim milostima koje smo primili... Pemo i drugo leto, ak bu mu živi”.

Gospodin nam je dao sposobnost za rad, ali je pokazao da se čovjek mora i znati odmarati i okrijepiti za bolji rad kroz cijelu godinu. Tijelu treba fizičkog odmora, a duši treba duhovnoga mira, još više duhovne radosti. Pa neka se tijelo odmara, a duša bogati plodovima za vječnost.

Snježana Ptiček

„....Mi smo tvoji putnici, blagoslovi nas...“

„Hodočašće je susret Boga koji čeka i čovjeka koji traži“. Iako je Bog neprestano prisutan u čovjekovoj blizini, ljudi se oduvijek rado odlučuju hodočastiti na mjesta od osobite Božje prisutnosti. Tamo nastoje ojačati svoju vjeru, ponajprije putem svete isповijedi i pričesti. Potaknuti tom željom, a vođeni idejom župnog kapelana vlč. Nevena Blažona, nas osmero, odlučilo je barem na jedan dan odvojiti se od svojih svakodnevica, ostavljajući po strani posao, brige, ukućane te krenuti na put susreta sa Majkom Božjom Bistričkom. Iako riječ hodočašće prvenstveno označava pješačenje („hodom častiti“), mi smo ovog puta odlučili krenuti na put do Marije Bistrice biciklima. Usprkos ranijoj najavi kiše, toga srpanjskoga dana odlučili smo prkositi vremenu i na Majčin zagovor pod svaku cijenu stići do Marije Bistrice. Nakon jutarnje molitve, ohrabreni velikom željom za susret s Majkom Božjom te pokojom zrakom sunca koja je provirivala kroz oblake krenuli smo na put. No, već nakon desetak prijeđenih kilometara slijedilo je pravo iskušenje. Kod mjesta Bele nebo se zacrnilo te je silovitom snagom počela padati jaka kiša, a pogled u zrak nije ulijevao ohrabrenje da se radi samo o ljetnom pljusku kratkog trajanja. Upravo suprotno, činilo se kako će se, više dana, najavljuvana cijelodnevna kiša uistinu i ostvariti. Budući da smo već poprilično odmakli od doma, zaklon smo pronašli u obližnjem kafiću gdje smo, ranije nego planirano, popili jutarnju kavu i raspravliali na koji način se vratiti doma, uvjereni kako planirano hodočašće toga dana,

usprkos velikoj želji, nećemo uspjeti ostvariti. Sat vremena kasnije kiša se primirila, iako su tamni kišni oblaci i dalje vladali nebom te smo se našli pred prijelomnom odlukom. Iskoristiti ovaj prestanak i vratiti se doma ili se jednostavno predati pod Majčin zagovor i nastaviti put prema svetištu. Ohrabreni ženskim djelom „ekipe“ pala je odluka da se hodočašće nastavlja, čime smo bez svake sumnje zadobili zaštitu Majke Božje Bistričke, jer smo cijelo vrijeme nastavka puta bili „samo korak od kiše“, a da sami na svojoj koži nismo osjetili niti kapi. Po sretnom dolasku u svetište Majke Božje Bistričke, najprije smo, svatko prema vlastitom nahodenju, pristupili sv. isповijedi, a potom u intimi i svetosti prostora kapele sv. Petra prisustvovali sv. misi, koju je za nas i još nekoliko prisutnih ljudi, koji su se zatekli na tom prostoru, „odslužio“ vlč. Neven Blažon. Nakon kraćeg

odmora za tijelo, odlučili smo sudjelovati u zajedničkom klanjanju, ne bi li tako odmorili i dušu. Nakon završetka, ispunjeni radošću i obdareni novom snagom, oprostili smo se od Gospe te preporučili u njen zagovor naš sretan povratak kućama. Tako je i bilo, usprkos vjetru, suncu i neprestanoj prijetnji pljuska, sretno smo stigli do svojih domova te nakon radošću ispunjenog dana, mirno zaspali

pored zvukova kiše, koja je, malo poslije našeg povratka, opet svom snagom počela padati. Nakon svega preostalo nam je zaključiti da se ponekad treba odvažiti osmisiliti i ispuniti dan drugačije, a ako su nam u tome namjere iskrene i čiste, budimo sigurni da blagoslov i zaštita Nebeske Majke zasigurno neće izostati!

Ivančica Košić Čaćić

SLAVIMO ZAJEDNO

Kao i svake godine, tako i ove, mnogi mladi, ali i stariji vjernici drugih župa dolaze kako bi sudjelovali na Zeljarijadi. Tim povodom, ne samo da želimo biti okupljeni na zajedničkom druženju, nego ponajprije hodočastiti i zajedno slaviti oko stola Božjega i svjedočiti svoju vjeru kojoj su nas naučili naši preci. U razgovoru s mladim vjernicima koji su sudjelovali na Zeljarijadi, govorilo se o korijenu njihove vjere, njezinu dubini, ljubavi u kojoj žive, te kako još uvijek postoje oni mlađi koji su zahvalni i sretni što mogu sudjelovati, te hodočastiti u druge župe pa i zajedno s drugima slušati riječ Božju i biti

okruženi vjerom koja živi u njima, te koju mogu prenijeti na druge, što ih čini sretnima i ispunjenima.

Ali, u današnje vrijeme, mnogi izbjegavaju Crkvu u kojoj bi svatko od nas trebao živjeti i poučiti mlađe da bez vjere i ljubavi prema Bogu i bližnjima nema čvrstog života. Svakodnevno se susrećemo s raznim problemima i teškim situacijama, no je li to razlog da gubimo vjeru kojoj smo učeni?

Zapravo, trebali bismo se pitati, zašto mladi nakon krizme odlaze daleko od Zajednice?

Naša vjera je Božji dar i mi se njome moramo znati služiti. Mnogi mladi zbog prisutnosti društva i njihovog poticaja udaljavaju se i zapravo zaborave na svoju vjeru koju bi trebali slijediti i prenijeti na druge koji dolaze iza njih.

Veliki broj mlađih oslanja se na neistinita obećanja, vjeruju da će svojim postupcima živjeti sretnije i sigurnije. A kada sve krene naopako krive Boga što nije bio uz njih. On je uvijek uz nas, samo ga mi trebamo pronaći u razgovoru i molitvi. Isus je rekao: „Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, neće hoditi u tami, nego će imati svjetlost života.“ (Iv 8,12)

Zato, krenimo hodočastiti zajedno, budimo vjerni Njemu.

Svojim djelima potaknimo druge da zajedno slavimo, napravimo prvi korak i vratimo vjeru u zajednicu mlađih!

„Vjera u Boga je naša snaga, a molitva je izraz te vjere.“
– papa Franjo

Helena Ris

Iz života manje poznatih svetaca Sveta Paula Rimska

Sveta Paula, poznata kao Paula Rimljanka, rođena je 347. godine u uglednoj rimskej patricijskoj obitelji koja je za sebe tvrdila da potječe od Agamemnona. Svoje mlađenčinstvo je provela u raskoši u tadašnjoj rimskej aristokraciji. U dobi od 15 godina udala se za uglednog građanina Taksacija s kojim je imala petero djece, jednog sina i četiri kćeri. Njezin suprug, s kojim je imala sretan brak, bio je pogani, ali tolerantniji prema kršćanima. Kad je imala 31 godinu, iznenada joj je umro muž, pa je snagu za odgoj djece i svoj daljnji život pronašla u vjeri.

Molitva ju je snažila i smirivala, a oko 380. godine u Rim je došao slavni učenjak i prevoditelj Svetoga pisma, sveti Jeronim, koji je opisao njezin život kao njezin duhovni vođa. Pomagala mu je u prevođenju Biblije na latinski jezik. Čak i onda kada je sveti Jeronim otišao u Palestinu, nastavio ju je poučavati o duhovnom životu kroz duga pisma. Predanjem u volju Božju, odrekla se svih zemaljskih dobara, podijelila je svoj imetak siromasima te se u potpunosti posvetila Isusu i tako pošla na mjesto gdje je rođen, u Betlehem. Mali je dio svog imetka zadržala te u Betlehemu podigla gostinjac

za kršćanske hodočasnike i samostan za žene. Pauli je od petero djece troje umrlo, kćи Blesila se udala, a najstarija kćи Eustohija je pošla s njom na daleki put prema Istoku.

U Betlehemu je razmatrala Svetu pismo, poučavala mlađe o kršćanskoj vjeri, bri-nula se za bolesnike i hodočasnike. Za sobom je ostavila plodan život te je umrla 404. godine, u 57. godini života. Pogopana je u Betlehemu u špilji svetog Jeronima,

susjednoj špilji Rođenja Isusova. Kćи Eustohija opisala je život svoje majke koji je sveti Jeronim uvrstio u svoje spise.

Sveta Paula kao razborita i bogata, uzor je kršćanske žene koja je svoj život posvetila vjeri i djelima ljubavi. Zaštitnica je udovica, a spomenjan joj je 26. siječnja.

Pripremila: Martina Cuković

DUHOVNO JE ZVANJE DAR

U našoj župi postoji jedno veoma bogato naselje. Ne radi se o nikakvom materijalnom bogatstvu, već izrazito duhovnom. To je selo Gojanec koje je iznjedrilo najviše duhovnih zvanja. Do sada smo već u našem listu upoznali mnoge dobre ljude, redovnike i redovnice, koji su svoje prve korake učinili upravo u predgrađu Varaždina, a sada koračaju diljem Lijepa Naše, šireći tako svima Radosnu vijest. Ovaj puta želimo predstaviti najmlađe duhovno zvanje naše župe, fra Krunoslava Kocijana. Njegovi roditelji Alojzija i Zvonimir podigli su divnu obitelj s petero djece u samom srcu Gojanca i primjerom im pokazali put prema Bogu, kojeg je najstariji sin Krunoslav odlučio slijediti u redovničkom životu. Kontaktirajući s nama ostavio je dojam prekrasne i susretljive osobe te je u svojoj jednostavnosti bio spreman odgovoriti na pitanja koja smo mu postavili kako bismo ga što bolje upoznali i predstavili našim čitateljima.

Kada ste osjetili poziv za duhovno zvanje? Tko Vas je potaknuo na to?

U odgovoru na ovo pitanje uvijek krećem od činjenice da smo kao obitelj redovito nedjeljom išli na misna slavlja u Varaždin, nekad u crkvu franjevaca kapucina, a nekad u onu franjevaca. Očito su braća koja su onda bila u samostanu sv. Ivana Krstitelja primijetila moje roditelje pa su me jednom pitali jesam li razmišljaо o ministiranju. Došao sam na prvi susret

ministranata (u IV. razredu osnovne škole), učio od starijih, slušao braću franjevce (napose fra Gordana Propadala i fra Franju Jesenovića), išao s ostalima na izlete, na godišnje duhovne vježbe ministranata u Samobor, a znali smo i pomagati u radovima u samostanu. Kad sam završavao osnovnu školu u Vidovcu, uglavnom sam u razredu govorio da će upisati matematičko-informatički smjer, prošao sam (jedva!) na prijemnom, ali upisao sam Interdijecezansku srednju školu za spremanje svećenika u Zagrebu (kasnije Nadbiskupska klasična gimnazija) i stigao u rujnu 1989. u sjemenište u Zagrebu.

Jeste li u svojoj odluci da postanete svećenik imali podršku obitelji i poznanika?

Najstarije sam dijete svojih roditelja i nikad im neću biti dovoljno zahvalan za odgoj, ljudske i kršćanske vrline koje su mi usadili, a tako i za razumijevanje u izboru zvanja i putu u samostan. Kad sam im povjerojao da želim poći u franjevačko sjemenište, otac je rekao da podržava svaku moju odluku, a majci je bilo teško – kad su me dopratili u sjemenište, ona je plakala. Ipak, kad je nakon tri tjedna sama došla u Zagreb, uvjerala se da sam zadovoljan, sit i zbrinut pa su njene brige nestale. Kasnije sam tek spoznao da je tati bilo daleko teže, da je zapravo skrivao osjećaje, ali i njemu je Gospodin dao snage i potrebnu sigurnost. Rekao bih da sam i s ostalim članovima šire obitelji ostao povezan i od njih dobivao podršku u svom izboru. Neki školski prijatelji nisu ni znali za moju odluku, a kad su čuli, bilo im je drago i podržavali su me.

Zašto ste se odlučili baš za red franjevaca?

Počeo sam ministirati u franjevačkoj crkvi jer su se „oni prvi sjetili pitati me“. Onda mi se svijedelo kako „sinovi sv. Franje“ žive, imali su dovoljno vremena i razumijevanja za nas (tada nije bilo vjeronauka u školi) i, kad me jednom voditelj duhovnih vježbi, fra Venancije Mihaljević, upitao kako bih procijenio svoje razmišljanje o duhovnom zvanju, odgo-

vorio sam: „Plus-minus.“ To je značilo da o tome razmišljam, no nisam se još bio odlučio. Nisam, dakle, najprije čitao životopis sv. Franje, nego sam preko ministriranja došao do Reda manje braće, prijavio se za sjemenište, prošao i – ostao. Do danas!

Jeste li se teško prilagodili životu u samostanu?

Nisam imao previše poteškoća u prilagodbi na život u samostanu. Putovanja na koja sam prije išao i kratki boravci izvan doma bili su mi, na neki

način, priprava za ovakav život, odvojen od obitelji, no sve je teklo uobičajenim tijekom. Jasno da se dječak od 14 godina malo prestraši kad dođe u veliki samostan (u kojem je tada živjelo šezdesetak redovnika i 25 sjemeništaraca), velikim očima promatra svu tu gužvu oko sebe, sluša načuljenih ušiju što kaže prefekt i stariji sjemeništarci, no malo-pomalo to postane sasvim normalna situacija i redoviti ritam u kojem se izmjenjuju obveze u školi i samostanu. Nakon što sam maturirao, stigao sam na Trsat, u svetište i samostan Majke milosti, gdje sam proveo godinu novicijata. Na početku smo bili obućeni u habite, a na kraju te godine kušnje položili smo prve redovničke zavjete. Slijedio je povratak na Kaptol 9 u Zagrebu, i to na II. kat (sjemenište je u potkovlju) i opet splet studija, formativnih susreta, rada u samostanu, prvih pastoralnih iskustava... Nije uvijek bilo lako, imao sam i kriza i poteškoća, no nikad to nije bilo u tolikoj mjeri da bih razmišljaо o odlasku ili odustajanju. Mislim da sam se dobro priviknuo i uklopio u samostanski život, a nakon toga je sve išlo po planu.

Studirali ste u Rimu. Na kojem ste sveučilištu bili i što ste specijalizirali? Kakva su Vam iskustva iz vremena studiranja?

Studirao sam na Papinskom sveučilištu Antonianum i magistrirao dogmatsku teologiju. Nakon ređenja sam tri godine bio u pastoralu, a onda su me poglavari poslali na poslijediplomski studij. Stigao sam u Rim u mjesecu listopadu 2003. godine, pa mi je trebalo neko vrijeme za privikavanje na novi jezik, nove kolegice i kolege s raznih strana svijeta, na još veći samostan i vrevu nego u Zagrebu. No, kad sam uspješno riješio zimski ispitni rok, bilo je lakše. Doista sam Bogu i svojoj Hrvatskoj franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda zahvalan na prilici i milosti studija u Rimu. Bili su to lijepi dani tijekom kojih sam mogao rasti u zajedništvu s braćom franjevcima sa svih kontinenata (u Međunarodnom zavodu sv.

Antuna bilo nas je preko stotinu), susretati braću iz naše Generalne kurije, napredovati u znanju koje su nam prenosili vrsni profesori (redovnici, redovnice i laici), upoznati ljepote Vječnoga grada koje oduzimaju dah, osjetiti bilo središta kršćanstva, u koje danomice hrle hodočasnici i turisti sa svih strana svijeta... Moram također pohvaliti Hrvatski papinski zavod sv. Jeronima, koji se brine o susretima hrvatske rimske zajednice, ali i o održavanju veza s domovinom (pritom mislim na sve krajeve u kojima Hrvati žive).

Koju ulogu imate u samostanu? Jeste li radi završenog magisterija u Rimu dobili i nove obaveze?

Trenutno sam u samostanu Uznesenja Blažene Djevice Marije u Samoboru. Dolazim na susrete Franjevačke mlađeži – Frame, pomažem u Kući susreta Tabor (preko puta samostana) kad god je to potrebno tijekom seminarja i duhovnih programa, ispovijedam i slavim euharistiju prema rasporedu. Ne mogu reći da imam neke obaveze „radi magisterija“, ali zovu me i traže kako župnici u našem Samoborsko-okićkom dekanatu, tako i braća po Provinciji. Osim toga, nastojim dovršiti disertaciju na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, pa sam još i student.

Uz franjevce je usko vezan i Franjevački svjetovni red. Znači li to da su franjevci prepoznali poziv II. vatikanskog koncila na što veći angažman laika u Crkvi?

Franjevački svjetovni red je specifičnost i istinski poziv u Crkvi. Sv. Franjo je utemeljio Red manje braće (za nesvećenike i svećenike), Red sv. Klare (odносно „Siromašnih gospoda“, kako se prvotno zvao – za kontemplativne redovnice) i Red pokornika (u početku „Treći red“, a kasnije Franjevački svjetovni red). Mnogi su, naime, željeli živjeti evanđelje na način sv. Franje pa im je Asiški siromašak za takav ideal sastavio kratka pravila, kojima je temelj upravo evanđelje, uz praktične napomene za život. OFS (službena kratica za Franjevački svjetovni red) je danas službeno u Crkvi priznat Red, koji ima svoje Pravilo i Generalne konstitucije, a sestre i braća koja žele živjeti taj ideal javno polažu zavjete poslušnosti, siromaštva i čistoće. Njihova je specifičnost živjeti franjevaštvo u svijetu (ne u samostanskoj zajednici!) i svjedočiti za prvenstvo Božje ljubavi i dobrote. To, dakle, nije ni udruga, ni molitvena zajednica, ni karitativno društvo, nego pravi Red u Crkvi, koji uključuje (i) različite oblike društvene angažiranosti, što je prožeto molitvom, sakramentalnim životom i evanđeoskim duhom. Što se općenito tiče uloge i mesta laika u Crkvi, smatram da je potrebno mnogo više otvorenosti, povjerenja i podrške od strane kler(ik)a,

bi bila jedna cijela Provincija. U našoj Provinciji su odgojne ustanove (sjemenište i klerikat na Kaptolu u Zagrebu, postulatura u Samoboru i novicijat u Rijeci na Trsatu) još dosta dobro popunjene i ima mlađih koji se odazivaju. Duhovno je zvanje dar svakome koji se odazvao i prvotna njegova odgovornost, ali ne možemo zanemariti primjer i svjedočenje starijih, koji to već žive, kao i ulogu odgojitelja u svekolikom napretku i rastu kandidata koji su se odazvali.

Kakve Vas uspomene vežu za župu Vidovec?

Do odlaska u samostan uvijek sam ponosno isticao da sam sve sakramente primio u rodnoj župi i obiteljski smo redovito slavili blagdan našega zaštitnika sv. Vida Mučenika. Za vrijeme praznika sam se nastojao javiti župnicima i ostati s njima povezan. Drago mi je što je u Nedjeljancu prelijepa crkva posvećena sv. Obitelji i bl. Augustinu Kažotiću, u koju rado navraćam. Kako su prolazile godine, slavio sam više puta i sakramente krštenja i ženidbe u našoj župnoj crkvi, kad me rodbina zamolila. Uz crkvu sv. Vida i vjeronaučnu dvoranu vežu me prve spoznaje o vjeri i kateheze u pripravi za sakramente. To je moja rodna župa, na koju sam ponosan, jednak u razdoblju komunizma, kad je bilo izazovno ići u crkvu i polaziti župnu katehezu, kao i u vremenu demokracije i nakon ulaska naše domovine u Europsku uniju.

Koju biste poruku uputili čitateljima župnog lista „Vidik“?

Rekao bih da valja računati na Bogu i živjeti u svjetlu Njegove prisutnosti i „u zelju“ (poljoprivredi, ali i obiteljskom životu) i „u portfelju“ (u zaposlenju, društvenom angažmanu i brizi za opće dobro naše župe i mjesta gdje živimo). Vjera – osobna i živa – ne prijeći osobu da se bavi bilo kojim poštenim poslom, nego joj daje

snagu da se nosi s izazovima života i da gleda na stvarnost oko sebe s moralnim i kršćanskim načelima, da bude istinski slobodna i traga za Istinom. To smo osobito mogli doživjeti u ovoj Godini vjere, koja je nedavno (službeno) zaključena, ali vjero treba hraniti, oblikovati, za nju kao dar moliti i živjeti je u svakom vremenu i u svim okolnostima. U tome neka nas zagovara naš svjedok i ispovjednik vjere, mučenik sv. Vid.

Pitanja pripremila: Sandra Priher

Nepoznati hodočasnik (2)

O nepoznatom hodočasniku pisano je u pretprošlom zimskom broju Vidika. I ove godine čovjek u vojnoj pilotskoj odori skrušeno kleći pred kipom Majke Božje Bistričke. Čovjek koji za obavljanje svog letačkog posla mora zadovoljiti stroge psihofizičke zahtjeve, koji je vladar i osvajač nebeskih visina, savija svoja koljena

pred Presvetim s nadom u milost i utjehu. Ovoga puta pomislila sam: „Majko Božja, malo je onih koji s ovakvom poniznošću dolaze k Tebi. Ovaj čovjek vrijedan je Tvoje milosti. Molim Te, usliši ovog meni nepoznatog, ali zato Tebi dobro poznatog hodočasnika“

Pripremila: Martina Cuković

Molitva

Dragi Bože, želim te zamoliti za zdravlje. Zdravlje je nešto bez čega ne možemo. Zdravlje je zlato, koje se ne može kupiti. Zdravlje

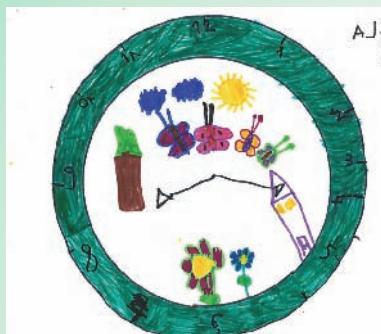
Je li tako Bože?

Hvala ti što si uz nas i što ćeš biti uz nas na takvim putevima. Bože, želim te zamoliti za sreću i uspjeh u ovoj novoj školskoj godini.

Želim te zamoliti za mir u svijetu, da ljudi probleme riješe mirno, a ne ratom, kojim ništa ne postižu, odnosno, kojim ni jedan problem ne će riješiti. I još puno toga bih ti željela reći, no na ovaj papir to sve ne može stati, ali ja znam da si tu uvijek uz mene, i da sve vidiš i uvijek ćeš mi pomoći, ne samo meni nego i svima drugima. Hvala ti, Bože, što si stvorio ovaj svijet, što iza svake kiše dolazi sunce. Hvala ti, Bože.

Doris Mašić, 7.a

je kao lišće. Kad više nismo zdravi, bespomoćni smo kao i list kad padne pa ne može ništa. Daj zdravlje mojim roditeljima, mom bratu, cijeloj mojoj obitelji i meni. Daj nam mir u duši, spokoj, veselje. Znam da život nije bajka koju su napisala braća Grimm, već put koji si ti dragi Bože stvorio, put s preprekama, koje moramo proći i krenuti dalje, put s pokojim slapom iz kojega se moramo izvući.

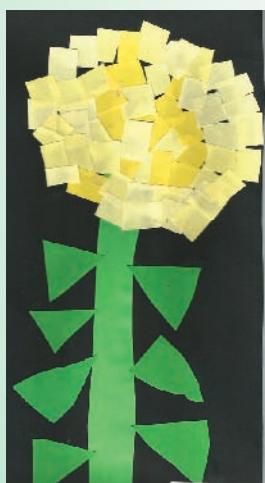
Anabela Mašić, DV Škrinjica

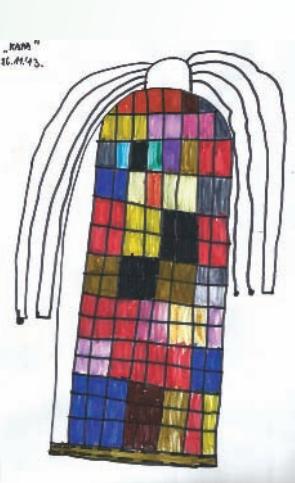
Gabrijela Smiljan, DV Škrinjica

Ema Zavrtnik, DV Škrinjica

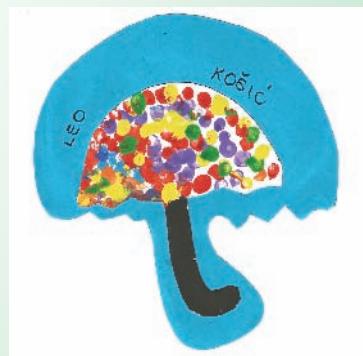
Nina Barbir, DV Škrinjica

Marin Cmuk, DV Škrinjica

Leona Zagorec,
DV Škrinjica

Leo Košić, DV Škrinjica

"Na prašnoj cesti kaj pela vu Varaždin Kristuš na križu visi.....

Ježuš moj sveti na križ raspeti"

S temom križeva i raspela, kako onih na poljima, tako i onih na seoskim raskršćima putova i cesta, zaokupljena sam od 1990. godine kada je vlč. Filip u polju uz raspelo služio sv. misu obilježavajući 100. godišnjicu podignuća raspela "Tijelo Spasiteljevo" (podignuto 1890.) u narodu poznatijem pod imenom Kolačkovo raspelo.

Na ovim našim kajkavskim prostorima duga je tradicija krajputaša ili zavjetnih međaša.

Selo naših baka i djedova nestaje, pretače se u priču i sjećanja. Grad se protegnuo i ogrlio sela, sela su ušla u grad, nastojeći mu što više sličiti. I sudsudina raspela je različita. Ima ih onih jedva vidljivih oku prolaznika. Ima ih stisnutih uz rubove novih kuća ili birtija, vire iz dvorišnih živica. Na njima su buketići izbljedjelog umjetnog cvijeća, s kojega su jesenske kiše davno isprale plavetnilo.

Krajputaši, pilovi, poklonci, raspela, propela, križevi i križna dreva bogata je jezična skala izričaja koji imenuju tu vrstu sakralnih spomenika koji su dio ruralnog (ali i urbanog) ambijenta građeni kao neodvojiv dio slike naselja u krajoliku.

Početkom 90-tih godina, ne samo naši mještani, već i vjernici diljem Hrvatske kao da su svu svoju ljubav prema lijepom željeli pokazati uređujući male seoske kapelice te poljska raspela i križeve. S više ili manje uspjeha to je delikatan i odgovoran posao.

Obnoviti ili pak nanovo graditi takve spomenike treba s mnogo mjere, ukusa, a napose liturgijskog znanja kako se ne bi prešlo u banalizaciju i beznačajnost.

Doktor Ivan Šaško u teološkom osvrtu u "Glasu koncila" br. 5/2009. (u tri nastavka) upravo je pod naslovom "(Ne) snalaženje u teološkoj kriteriologiji liturgijske arhitekture" progovorio o složenosti, ozbiljnosti i odgovornosti te vrste estetske

kreativnosti (obnavljanje i gradnja crkava, raspela i drugih sakralnih znakova koji njeguju, jačaju i izražavaju vjeru).

"Pastoralni djelatnici izrasli iz studija teologije pozvani su poticati, ali i usmjeravati rad umjetnika.

... zbog svega toga na moju je inicijativu prije nekoliko godina pri Katedri za liturgiju Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu uveden predmet pod naslovom Liturgijska arhitektura".

Kako je moje likovno obrazovanje nedostatno da se upuštam u estetsko ocjenjivanje i vrednovanje ove skupine

djela pučke pobožnosti, za pomoć sam zamolila prof. Miroslava Klemma, povjesničara umjetnosti i nekadašnjeg, danas umirovljenog, djelatnika Gradskog muzeja u Varaždinu. On je stručnim komentarima, interpretacijom, povijesnim smještajem, kulturnoškim asocijacijama i lijepim, gotovo literarnim ispisom (često vrlo duhovito) valorizirao jedno vrijeme i jedan prostor "svetog inventara" vidovečke župe.

Snimili smo deset raspela (označena na priloženoj karti) koja prof. Klemm nije video prvi puta, mnoge je obišao, fotografirao u njihovim prvotnim stanjima.

Zbog limitiranog prostora, izdvajat ću samo dio njegovih zapažanja i dobronamjernih sugestija koje bi mogle biti putokaz u nekim novim obnavljanjima i gradnji ovakvih ili sličnih objekata..

Divim se dobroj namjeri nekolicine dobrih ljudi iz Šijanca, ali mislim da je nastala zadnjih desetljeća loša navika da se od poklonaca i raspela rade kapelice. To je sada svuda slučaj, pa i u vidovečkom kraju.....Ipak i ovako kao kapelice, lijepo djeluju u krajoliku (Šijanec, Poljska ulica).

Loša rješenja su zamjena drvenih raspela betonskima, nepotrebni limeni krovici, željezne (ponegdje i dvostrukе ograde) koje istina, mogu ponekad biti vrlo lijepo kovane (Budislavec, Prekno).

Profesor se pita: "Kaj dela lampa na križu?!(Budislavec)
Da li luster ikad gori ?!(Prekno).

Mnoga tijela Kristova su neprilično obojena, novi namaz boje na mnoge prijašnje. Neka se nova bojanja mogu i prihvatiti. Raspelo graditelja Pascutinija na novo oslikano čak je i zanimljivo.

*I kao zaključak:
Sva raspela su "konfekcijski radovi određenih radionica koje u to vrijeme rade u istom stilu, na sličan način. Niti jedno raspelo nema*

umjetničku vrijednost. Sva raspela imaju ambijentalnu vrijednost. Iako nisu umjetnička djela veoma su važna za likovnost kraja ili sela i šteta je da ih nema više.

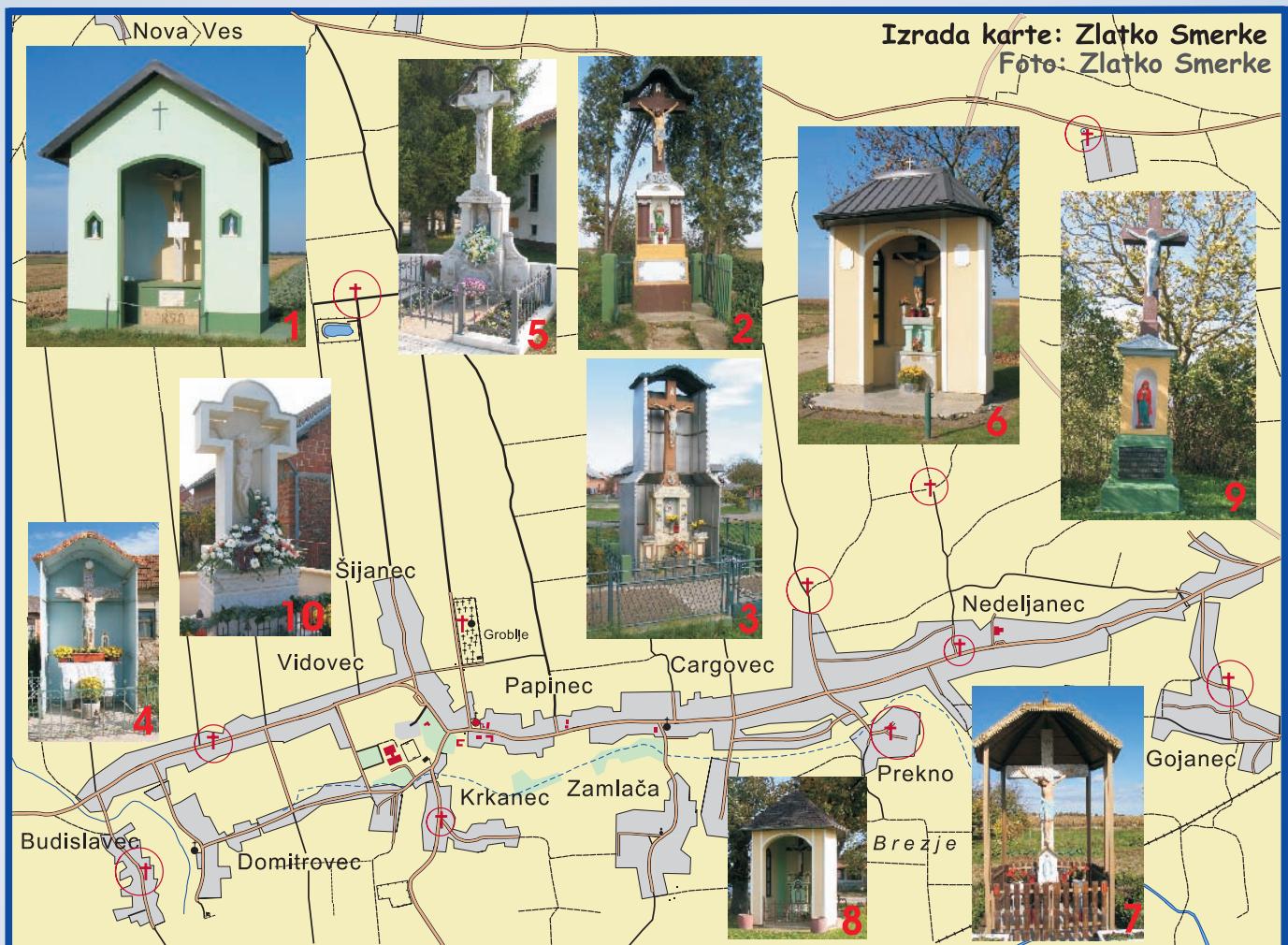
No, bez obzira na svoje vrhunske, ili pak često puta na skromne umjetničke dosege, ova su djela pučke arhitekture bila i jesu svjedoci hrvatskog nacionalnog identiteta, svjedoci dometa i mogućnosti zajednice vjernika u oplemenjivanju njihovog duhovnog okruženja i prostora.

Ne bi li ih inače rušili, zar ne ?

Pripremila: Mira Smerke

Natpis na raspelu u Šijancu

Legenda:

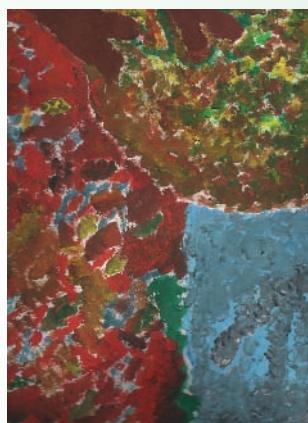
1. Kolačkovo raspelo 1890.god. Šijanec. (Zanimljiv natpis, posebnost i rijetkost)
2. Doljenski bogek, 1825.god. (Križanje polja Dol i Goričica)
3. Nedeljanec, 1933.god.
4. Budislavec, 1986.god. (Podignut na mjestu starog lijepa kovana ograda.)
5. Krkanec, 1946. god. (Lijepo raspelo, dobro održavano.)
6. Križ u Poljskoj ulici, prvi podignut 1810. god., 1994. god. podiže se drveni križ natkriven otvorenom kapelicom.)
7. Gojanec, ljudi kažu star preko 100 god. (Zanimljivo tijelo Krista s izmučenom glavom.)
8. Prekno, godina ? (Lijepo raspelo, bez potrebe nadvišeno kapelicom.)
9. Pascutinijevo raspelo, 1937. god.(Sjajan položaj u krajoliku,zanimljivo na novo oslikano.)
10. Novi Vidovec, 2013. god. (Ipak još ima naručitelja raspela.)

Anita Škiljo, 4.b

David Plantić, 3.b

Doris Kranjčec, 4.b

Laura Ptiček, 1.c

„ima tu kaj istine“

İŞLE SU NA TRSAT

Lietima Žunika hodi na prošćeje na Bistricu, a tu i tam i v Ljubrek. Ta miesta su blizu, jej je hudu v autobusu, a druga stvour je, ka su ni velikuga stroška. V jutri si doma neka dene v zoube i spiye tabletu za tlak. Za tam si zamota kakvi senfič i zeme flašicu vode.

Ovu letu pak ju je kuma Munika nagovorila ka su išle na Trsat. Žunika je bila v brigi jer Trsat je daleku, a i više košta. Imiela je svuoj „sabujik“, ali ga ne bi bila rado potrošila pa je svojega Žigu prosila za peneze. Žiga se odma složiu. Platili su autobus, kupili v apotieki tablete za putovoje. V četrtik su odišli skupa na sejem i kupili na štantu nuovi ancug i se ka je trebalo. Žigu bi bilu srom da bi Žunika bila gorša od kume Munike.

Munika niema brige de bu zela peneze, una ima penziju pa ne muora nikuga moljokati za saku kunu. Ide na sa prošćeja doa se zmisli i kam se zmisli. Svojim se Grgum saki pout pusvodi, un ju furt špuota ka sikam hljumba. Un govori da je Marija v saki cirkvi ista.

V petik je Žunika udišla na frizuru. To večer je Žiga i krave podoju, jer bi krava mogla Žuniku vudriti z repom po glouvi pa bi se zasmrdila. Žunika pa si je za tej čas složila strošik i diela opravu na red. Stušierala se, zriebala si nofte, namozala si z mošču pete, ka ji nebu grdu viditi jer su spoucane. Navinula je vuru ka bu zvunila v dvie vure, autubus ide v četiri. Prije nek si je legla još je nazvola kumu Muniku nek ju v nuoč, za saki slučaj nazove ka ne bi zaspola.

V dvie vure zdigla se Žunika. Skuhala je kouvu i načila v termosicu, diela jelo v nuovi ceker, još jen pout pogledala, je baknuot v toškici. Oblekla si je trifrtoljne hlače i majicu zi šljokicama, prikopčila zlonti loncik i diela prstan koji baš ne nosi jer ji se, se pusout zadievle. Poravnala frizuru i još malo našpricala z lakom ka ju veter ne bi razbarušiu. Još jenu majicu je spakovala za rezervu, nigdour se ne zna ka se more dogoditi. Obula si je nuove natikoče i zela hanzaplast ako ji natikoči naproviju žulje. Una bi si ubula store koje su razlokane, ali je Žiga biu

protiv. Kupači kostim si je ni zela, ne misli se koupati, ka se bu durila, unak ne zna plivati, a noge si more malo smočiti. Dok je bila na vrotima, još je Žigi jempout ponovila ka se treba doma napraviti dok je niema.

Pri cirkvi su zašli si na autobus. Une su sidele na sredini. Posle por kilometri, kak je autobus krenul, kratko su molili. Dale su se spominali kak da su se lietima ni vidli. Žunika i Munika su se namieščale jer su pod nogami imele cekere pa su ni mogle rastegnuti noge. Bližili su se Zelini, Munika počne kopati po cekeru. Samo na jempout zadišau je kruškovac. Niema smisla da ga dopeljaju na Trsat ili ne daj bože nazouj dimu. Treba tu spiti, a i ceker bu malo lekši. Kad su več na redu cekeri, Žunika je zvodila termosicu nek se i una sprozni. Našli su se tu i medejoki i mašinske kekse. „Kad se živi, naj se i troši!“ si su pomalem dobili rieč. Posle koje kakvi špelanciji, na red je došla i krunica, odma su nešteri počeli driemati. Ka ne bi preveč Bogu dosađivali, zmolili su samo jenu.

Bližili su se Kourlovcu, pomalem su se počeli si namieščati, noge su im grmile ili zamlele. Na jepout se po autobusu raširila duha od pouhanuga čučika, paradajza i kruha. Što bi drugi nek Žunika i Munika. Gloud ih je prijau. Nebreju une čekati dok bu se šoferu doulu postouti. Kak se autobus tresiu i drencau Žunika se počapkala s paradajzom. Štiela se zbrisati s krpou pa se tek bole zaličila. Dobru ji je došla una majica koju je zela za rezervu. Kak su une jele, počeli su i drugi šuškati, otpadle su im apetit. Ve pak je njenpout parizer od senfičof nadjačau duhu pouhanuga čučika. Više se ni znalu ka smrđi, a ka diši.

Vrieme je fletno preletelo, več su bili v Rieki. Tu su pak, kak naviek sried leta, neka prekupovali cestu. Strelice su kozale kout treba iti. Šofer je samo kimau z glouvu. Se mu se zmiešalu. Na koncu su tri pout išli v kroug po isti cesti i nikak potrefiti v prouvi trok. Dok su pak došli na Trsat, lefko bi zamudili na mešu. Si su se ražbiežali, jeni na spovid, jenima su grla bila suha, a neki iskat mesto za sideti, dok počne meša. Meša je trajala vuru i puol. Jenima predouga, drugima pak je fletno prešla. Ka je bilo posle meše nek ostoune za drugi pout, a i Žiga i Grga ne muoraju se znati.

Antonija Zagorec

Albert Košić, 1.a

Leon Presečki, 3.b

Denis Bobek, 4.b

Ema Hleb, 3.b

Što kažu najmladi

Dragi tata

Tata, jako mi nedostaješ. Molim te kada se vratiš kući donesi mi novu školsku pernicu i barbiku. Slušat će te i napraviti sve što trebaš. Donijet će dobre ocjene i slušat će učiteljicu.

Erika Ćurić, 2.b

Dragi tata

Znam da si na dugom putu i ako te sada ometam ja bih te zamolila da mi kupiš jednu loptu. Dobro, možda je za tebe to previše, ali ako mi to kupiš bit će ti najbolja djevojčica na svijetu. Uvijek će te slušati. Voli te tvoja kćer.

Stela Težak, 2.b

Barbara Bosilj, 2.a

Anamarija Zavrtnik, 1.a

Hodočašće bicikloma na Mariju Bistricu 27. 7. 2013. 16 sudionika

Sveti Nikola

- da nam donosi malo darova (*Veronika*)
- jako voli djecu pa im donosi darove (*Ida*)
- poklone ima u vreći jer ih ima puno (*Dorian*)
- kupi darove u dućanu (*Fran L.*)
- darove izradi u tvornici (*Ena*)
- trebaš oprati čizmice i onda ti Nikola nutra stavi poklone (*Marko K.*)
- kad se ujutro probudimo dobimo poklone (*Marko K.*)

Sv. Nikola dove

- kroz vrata i kroz prozor, otvoreni (*Lana B.*)
- pomoću čarolije (*Veronika*)
- dobroj djeci i roditeljima (*Veronika*)
- Krampus ima rogove (*David P.*), jer laže i jede slatkiše. (*Ida*)

Hodočašće je

- dok hodaš (*Paula*)
- dok nam sv. Nikola donese poklone (*Karlo*)
- dok se častimo (*Ida*)
- dok idemo na Bistrigu (*Ines*)

Jesenje minijature

LIŠĆE POSTAJE SMEĐE I PADA S GRANA.
GRANE OSTAJU GOLE.
NA PANJU JE SMRDLJIV MARTIN.
TRAŽI SKLONIŠTE.
PRONAŠAO GA JE U KROŠNJI VRBE.

Kaja Županić, 1.b

PUŠE VJETAR.
LIŠĆE PADA S GRANA I ŠUŠTI
POD MOJIM NOGAMA.
IZMEĐU LIŠĆA JE NIKNULA GLJIVA.
KLOBUK JOJ JE CRN.
OSJEĆAM MIRIS JESENI.

Ivano Kliček, 1.b

HODAM PO PARKU.
POD MOJIM NOGAMA ŠUŠTI LIŠĆE.
JESEN JE LIJEPА.

Maša Županić, 1.b

PUŠE VJETAR.
LIŠĆE PADA S HRASTA.
ŽALOSNA VRBA JE JOŠ TUŽNIJA.
ZRAK MIRIŠE PO JESENI.

Lorena Sopić, 1.b

DOLAZI MALI ISUS

Dolazi mali Isus!
Tebi, meni, nama,
Dolazi da nam u životu ne bude tama.

Da nam duše nahrani i odmori,
Da nam probleme razne riješi,
Dolazi da nas utješi.

Bit će tu da nam grijeha oprosti,
I da s nama mnoge nesuglasice premosti.

On nas voli, s nama se ponosi,
I družiti želi.
Samo nam mir i radost donosi
I s nama se veseli.

Biserka Presečki

STARICA

V hižici,
svetlom skomečim,
svieča svećučka.
Z raspela
vejica od bora diši.
Na stuolu žito se zeleni
i božičnica čerleni.
Starica kre šporeta sedi,
krunicu prebira,
moli, malo žmiri.
Dok v obloučic se zagledi,
po koju souzu spusti.
Razišla se družina.
Puzoabili su de im je domovina.
Dok saki čeka svega,
jenuga, nikuga niega.
Sirota, souzi briše,
razmišlja neka,
souma Božić čeka.

Antonija Zagorec

NEKA SE DOGODI BOŽIĆ

Neka se dogodi Božić
Tamo daleko
U nepoznatom gradu
U nekoj ulici
Rasvijetljenoj vatrometom
U buci od paljbe petardi
U raskoši lameta
I raznobojnih raketa

Neka se dogodi Božić
U meni i tebi
U našem gradu
Na našim ulicama
Pred zatvorenim
Kućnim vratima
Stisnutim dlanovima
Na svim licima
U ledenim srcima

Antonija Zagorec

Matija Dumbović, 3.b

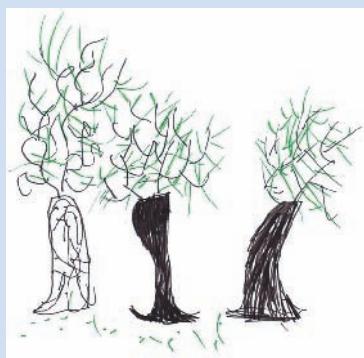
Stela Težak, 2.b

Tea Imbrihalec, 1.c

Marta Canjuga, 2.a

Larisa Špiranec, 1.c

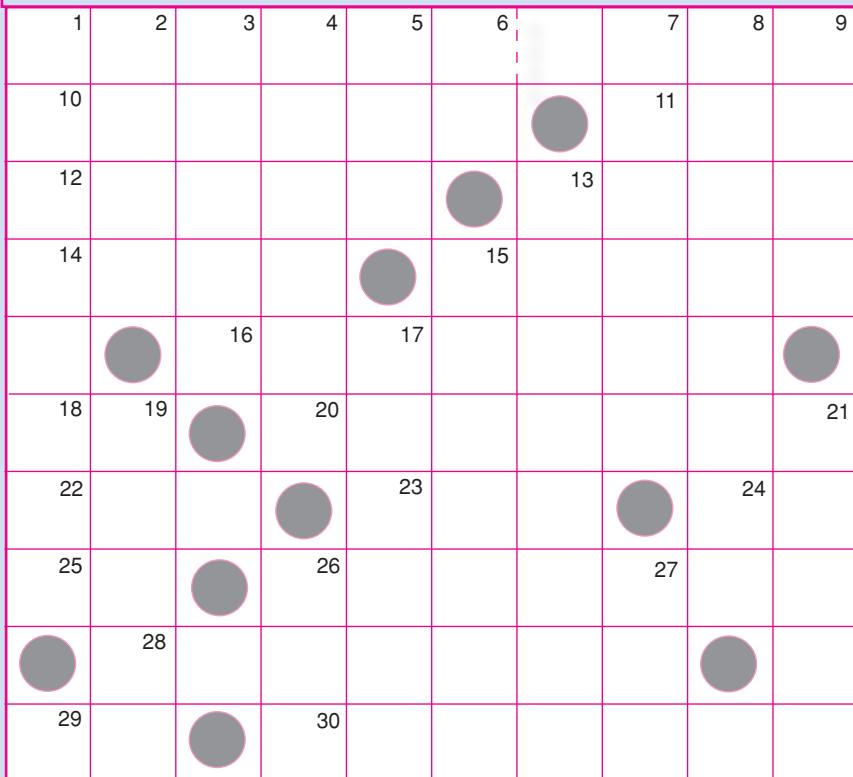

Starija mješovita skupina,
DV Škrinjica

Sebastijan Hosni, 1.c

KRIŽALJKA

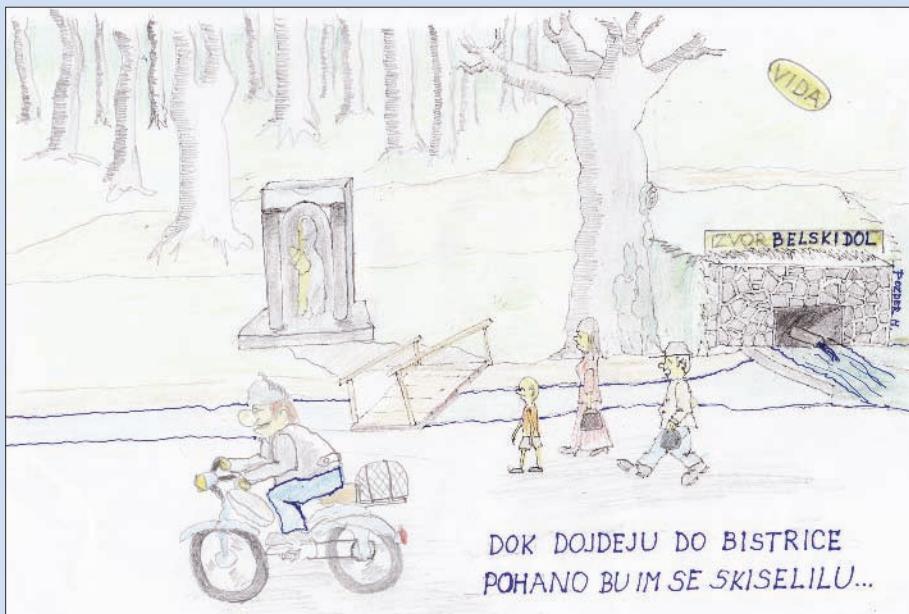
VODORAVNO:

1. Aronov kumir načinjen od zlata koji je razljutio Mojsija (Iz 32, 8);
10. Dio filmske ekipe, izrađivač maski;
11. Uzgoj životinja namijenjen hrani;
12. Eksces;
13. Gupčeve drvo;
14. Starozavjetni prorok, sin Petuelov (Jl 1, 1);
15. Pjevač Neno;
16. Iz glave, npr. govor bez čitanja;
18. Long Play;
20. Zanimanje apostola Mateja (Mt 9, 9);
22. Muško ime, oblik imena „Jan”;
23. Neptune Orient Lines;
24. California;
25. Kutina;
26. Koji je kidanjem otgan;
28. Vrijeme štetnosti pesticida;
29. Šesta nota solmizacije;
30. Španjolski reprezentativac, Andres (Barcelona).

OKOMITO:

1. Koji je oblika zmije;
2. Kaubojsko uže;
3. Skijaško središte u Coloradu;
4. Radnik na tkanju;
5. National Equine Database;
6. Olga Ramljak;
7. Etin, organski plin, C2H4, važan za rast biljaka;
8. Mala lopata;
9. Glumac McGregor, Ewan;
13. Uređaji za lemljenje;
15. Koji je iz doba baroka;
17. Vrsta šampona, PRO-V;
19. Raca;
21. Limena posuda za vodu ili smeće;
26. Kratica za „Obiteljski radio Ivanić”;
27. Njemački određeni član za srednji rod, to.

Sastavio: Pozder Marijan

Sabina Pozder 2.b

Elizabeta Košić, 2.b

Fran Štefok, 1.a

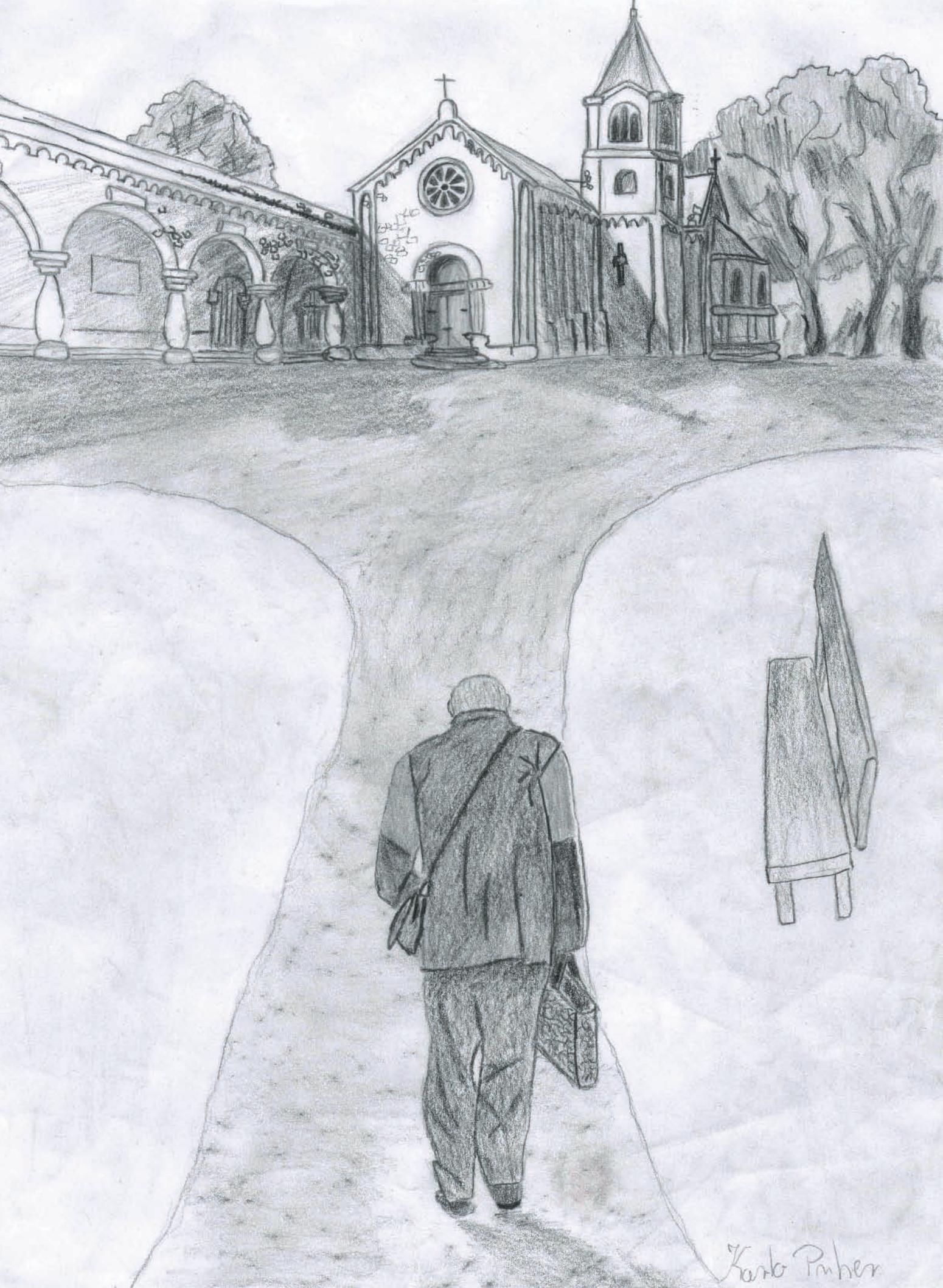
Patrik Krklec, 1.b

Mihael Mikac, 1.c

Sandro Vidaček, 3.b

Karl Pünker